

Futter - Tidligste erindringer fra Poppelgangen 16

Flyttede som 11 årig 1954 fra Kolding til Hillerød sammen med mine forældre og to mindre søskende, som i løbet af det første år blev til tre, da lillebror Klavs blev født.

Huset på Poppelgangen bestod af et lille børneværelse på 7 kvadratmeter, et lidt større soveværelse, en vinkelstue, et lille køkken og et lille smalt badeværelse med en bruser henne over WC'et. Der var kun koldt vand i hanerne, men vi fik så en lille elvandvarmer sat op, og så fik vi børn hver lørdag et meget kort brusebad, fordi vi skulle deles om vandet i beholderen. Husets eneste opvarmning var en kamin i stuen, hvor der blev fyret med koks. Da Klavs rykkede ud af mine forældres soveværelse, sov vi 4 børn i det lille børneværelse med 4 køjesenge. Året efter indrettede min far et ekstra værelse til min søster og mig i en lille tilbygning, hvor der tidligere var skur til redskaber og kældernedgang. I kælderen var der et koksrum og et vaskerum med en grukedel, som blev fyret op med brænde, som vi samlede i skoven. På et tidspunkt fik vi en ekstra grukedel, som vi brugte som badekar og øste varmt vand i fra den brændefyrede grukedel. Jeg mindes endnu den dejlige duft af brændende træ og nyelsen ved at sidde længe i det varme vand i stedet for det korte vandpjaskeri hen over WC'et.

På Poppelgangen kom vi til at bo meget tæt på skoven, hvor vi børn tilbragte en meget stor del af vores fritid.

Skoleskiftet gik uden problemer, jeg fik straks nye kammerater, som også boede i finnehusene.

En af dem var Kurt, som var fantastisk til at klatre i træer og bygge huler. Kurt og jeg startede sammen med flere af kvarterets børn hulelandsbyen ved den gamle mergelgrav neden for pigespejderhytten. Han blev høvding for flokken og en leder, som vi alle beundrede. Udover hulelivet opfandt han lege i granskoven, hvor vi skulle klatre op i et grantræ og svinge os videre i trætoppene. Den som kunne bevæge sig den længste strækning uden at røre jorden, havde vundet.

Kurt kendte hver plet i skoven og viste mig alle de fuglereder, han havde fundet. Han kendte navnene på alle fuglene og vidste, hvordan de forskellige æg så ud. Jeg kan endnu huske, at jernspurvens æg var små og turkisfarvede. Når han fandt en rede med æg, som han endnu ikke havde i sin samling af udpustede fugleæg, tog han et æg med hjem.

Kurt kom dog galt af sted, da han ville udvide sin samling med et svaneæg fra Fantasisøen. Først da han kom hjem med det, opdagede han bankelyde fra ægget og kørte over til os med det. Min lillesøster Maj var kendt for at kunne holde liv i fugleunger, som var blevet smidt ud af reden. Hun fik anbragt ægget i en papkasse med hø og en lampe over til at give varme, og så tilbragte vi mange timer med at se den "grimme ælling! bryde ud af ægget. Senere fulgte den Maj i hælene og lærte at svømme nede i søen. Den ville kun gå i vandet, når hun soppede i vandkanten.

Majs ry som dyrepasser medførte, at vi det følgende år modtog et gedekid, som skulle have sutteflaske. Det tilbragte nætterne i en papkasse på vores værelse og også sommetider i hendes seng, når det jamrede for højlydt. Senere fulgte en ræveunge, et rådyrlam og en pindsvineunge, som voksede op under hendes kærlige pleje.

Om sommeren fiskede Kurt og jeg tit i søen og fangede masser af skaller. Vores fiskestænger bestod af et par grene med nylonsnore, kroge og et par korkpropper. Maddingen bestod af dej lavet af mel og dej, formet som små kugler. Ofte sad flere af kvarterets katte rundt om os og ventede på frisk fisk. En del af fangsten blev skåret i småstykker og anbragt i Kurts hjemmelavede krebsetejner som lokkemad. Så blev der holdt krebsegilde, når fangsten var god.

Det første år på Poppelgangen fik jeg en aften et uventet brev, som dumpede ind gennem brevsprækken med et stort klask. Konvolutten var meget fedtet og indeholdt en pandekage og et lige så fedtet stykke lyseblåt papir, hvor Kurt erklærede mig sin kærlighed med følgende tekst: jeg kan godt lide dig - kan du også godt lide mig - vil du med mig i biffen på lørdag? hilsen Kurt. Han havde været alene hjemme og selv lavet pandekager.

Kurt forlod skolen allerede efter 7. klasse, og kort efter overlod han ledelsen af hulelandsbyen og høvdingetitlen til mig.

I årene efter forlod mange af børnene deres huler, uden at der kom nye til. Men hulebyen eksisterede stadig, da jeg flyttede hjemmefra i 196

Lillebror Mik, som var 7 år, da vi flyttede til Poppelgangen, legede meget med nabopigen Boel. En dag overhørte jeg en samtale mellem de to børn og en ældre nysgerrig dame, som spurgte dem ud om deres familier. Jeg hørte Mik fortælle, at hans far var journalist og Boel højlydt erklære, at hendes far var staldventilator - jeg tror nok, at han rejste rundt og installerede sådan nogle tingester.

Da Mik nogle år senere kom i lømmelalderen, fik min forældre en mistanke om, at han sammen med nogle kammerater var begyndt at eksperimentere med hjemmelavet fyrværkeri. Mange gange hørte vi et stort brag nede fra skoven, og hver gang var Mik væk. Han blev taget i forhør men nægtede hårdnakket enhver forbindelse. Der gik vist et stykke tid, hvor alt var fredeligt, men en dag kom Mik styrtende ind ad døren og satte sig meget forpustet i en stol. Et øjeblik efter lød der et kæmpe brag fra skoven. Mik kiggede triumferende på os og sagde "der kan I selv se, det var ikke mig". Det viste sig, at banditterne havde fundet ud af at sætte en lang lunte til fyrværkeriet.

Lørdag 18. juli 1959

EKSTRABLADET

Stenalder-børnene i Hillerød

Steger okse paa spid og bager snobrød

De smaa stenalderfolks Eldorado — Yng-Arnernes samfund — hvor man net er i fuld gang med snobrødbagningen.

Høvding Eva har været en tur paa søen i sin „gulvtæppe-baad“ og Karen er parat til at hjælpe hende i land

Uhin ... Flemming nyder en ordentlig luns okse

Tilbage til naturen

Ekstrabladet har med særlig invitation besøgt stenalderstammen ved Hillerød, YNG-ARNERNE, der består af en flok herlige unger, der har bygget deres eget lille samfund op og lever en glad og sund tilværelse i deres primitive verden. Her laver man stenalderredskaber, steger og bager over baalet og har alle mulige sjove lege for i hytterne.

Tekst: Frits Høyrup. Foto: Wm. Douglas.

Mor ... mor ... maa jeg faa en krone, for vi ska' splejse til et stykke oksekød, vi ska' ha' stegt paa spid nede over baalet ... Vi faar gæster fra en anden stamme ...

Saadan lyder raabet i en halv snes huse i et kvarter i Hillerøds udkant op til skoven. Smaa, solbrændte stenalderbørn piler af sted paa bare tæer, knugende hver en krone i haanden. Turen gaar fluks til slagterens staalskinnende butik, men lige saa hurtigt iles tilbage til naturen, til det primitive, til det lille stenaldersamfund, hvor et nydeligt pyramidebaal lægges til rette mellem de

smaa hytter nede ved søen. Snart stiger en blaa- og hvid røg til vejrs. Yng-Arne-folkene forbereder et festmaal tid og tyve øjne følger spidvenderne. Tyve næsebor indsnuser duften af kød og røg.

Yng-Arnerne er snart en „gammel“ stamme. En flok Hillerød-børn har med enestaaende trofasthed dyrket stenalderlivet gennem fire somre. Der er nu femten i stammen. Man kan søge optagelse i 6 aars alderen og være med, saa længe man lyster. I stammen er der lige ret for piger og drenge. I øjeblikket er høvdingen en pige, den 16-aarige Eva Eskestad, der klarer sit ansvarsfulde hverv med dygtighed, fantasi og overbærenhed. Hun har selv tre mindre søskende derhjemme og ved præcis, hvordan der skal regeres med mild fasthed for at faa det rigtige arbejds-humer og sammenhold frem.

Her skal De se sækkedkjoler

Det var Evas lillebror Claus, der gav stammen navn ... uden selv at vide det. De store børn havde bygget hytterne af grantømmer, græstørv og kviste. De smaa bygningsværker blev ogsaa kaldt „hulerne“. Claus,

der havde fulgt det hele som „passivt medlem“ af stammen, kunne ikke sige „hulerne“, men sagde „yng-erne“. Saadan blev „Yng-Arne“ til og navnet staaar paa en vimpel over høvdingens store hytte. Og hvem vil benægte, at det navn ligefrem lugter af stenalder?

Stammen har naturligvis ogsaa lavet sine egne primitive redskaber — stenalderaksen er kommet til are og værdighed — og paaklædningen er skind og for pigernes vedkommende dekorerede sækkedkjoler, altsaa kjoler fremstillet af gamle sække. Et par af stammens medlemmer bærer om halsen hver et rususabekranium. gaver fra en fremmed stamme, der er kommet paa fredeligt besøg hos „Yng-Arnerne“ sydfra. Abekraniet tilfører stammens medlemmer kraft og styrke, mod, klogskab og snilde.

Gammelt gulvtæppe blev til robaad

Naar høvdingen Eva Eskestad skal lægge raad op og overveje vanskelige spørgsmaal, tager hun en tur i sin

baad. Den har hun selv lavet paa en maanedstid ved hjælp af granrafter, pilekviste og med en ejendommelig beklædning, nemlig et gammelt gulvtæppe, som laa derhjemme og kun voldte mor sorg. Med sin tro tjenerinde, den 11-aarige Karen Thellessen som haandlanger, sætter Eva baaen i vandet og ror en stille tur den lille sø rundt ... Gulvtæppet kan godt holde vandet ude, for det er grundigt behandlet med tjære, hentet paa gasværket.

I det lille stenaldersamfund har de menige travlt med at lave snobrod over baalet. De har efterhaanden en fenomenal øvelse i at bage det. Bed-

re brød faar man ikke hos nogen bager i dette land.

Og medens børnene gumler, spørger en gæst om optagelsesbetingelserne. Eva svarer hurtigt og bestemt:

— Han eller hun skal være fyldt 6 aar ... og maa ikke være tøset.

Da stammen uventet faar en gave paa 10 kroner af en nysgerrig bilist, siger høvdingen:

— Av, saa ska' vi ha' bajerske pølser næste gang ...

Stegt over spid ...

høj.

Kvindelig høvding styrer børnenes stenalder-lejr

Høvding Futter kan slet ikke se streng ud, men hun klarer alligevel ledelsen af »Ung-arne«s primitive fællesskab i morsom Hillerød-lejr

Det ryger fra hålet. Omkring det sidder mennesker i korte, brune dragter og bager deres primitive brød. Huse hæver sig mod himlen, grene-stilladser er solidt beklædt med græstovr. De ligger samlet omkring ildstedet, det er fra ilden livet kommer, det er dér, føden hentes.

Nej, moderne læser, vi er ikke i stenalderens Nordsjælland. Vi er i Hillerød, i 1960. Menneskene i de korte, brune dragter er børn, og det er dem, der gennem seks år har bygget stenalderbyen op. Året rundt, dog mest forår og efterår, er der aktivitet på bopladsen. Hytter bygges op, der laves om på bestående — for, som høvdingen, den 16-årige Futter (der er en pige) siger: — Når man har haft sin hule på en måde et halvt år, så er den ikke så spændende mere, og så må der gøres noget ved den. Så er der masser at lave altid.

En trist begyndelse

Det hele begyndte i 1954. Kurt havde bygget sig en dejlig stor hule, som han og hans kammerat, Jørgen, kunne lege i. Og så en dag, da de kom for at se til den, var den væk. Ødelagt af andre børn. Det var ikke nogen glad dag.

Det var ikke spor sjovt at skulle bygge en ny hule op, magen til. Der lå lang tids arbejde bag den hule. Men der var andre børn i nærheden, og dem foreslog Kurt at være med. Ikke til at bygge hans hule op igen, men til at bygge en selv. Materialerne måtte de få fra den ødelagte hule. Og så gik de i gang, og der kom flere små huler ud af det. Begyndelsen til den nu så stolte boplads.

Kurt er blevet større nu. Han kan ikke lege med huler, og for to år siden abdicerede han som høvding. Men den lille søns drenge og piger, som udgør stammen, slap ikke af med ham af den grund, for han kigger derned næsten hver dag alligevel, og en af de store huler, af de andre kaldet »Kirken«, er han i øjeblikket ved at bygge om.

Naboskabet er venligt

Det er så tit, når børn begynder at lave noget, at de hurtigt bliver træt af det og lader det ligge. Det er morsomt, når de bliver ved med at interessere sig for en ting.

Og stenalderbopladsen er blevet en fast institution. Udelukkende skabt af børnene selv. Den ligger på den gamle Sandvigsgårds nu udstykkede jorder, på et stykke jord, der ejes af en række grundejere i fællesskab. Der er ingen, der beklager sig over naboskabet, for der er ingen læderjakkeoptøjer i en stenalderlejr. I begyndelsen var man lidt udsat for stammeløse børns hærgen, men det er forbi nu, efter at der er blevet så mange i stammen.

Og skulle nogen forsøge sig, som det ganske enkelte gange er sket, står totempelen — som jo ellers er et sær-

Futter foran høvdingehuset. Hun er iført alle sine høvdinge-insignier — det lange hår har hun også til daglig.

kende for indianerlejr — midt på pladsen, foesynt med forsvarlige greb, som forbyrderne kan bindes med. Den har overtaget parterpælens rolle, men det er nu ikke det indtryk, man får som gæst i lejren, at der benyttes udspækkede tortur-metoder. Det er tiltrækkelige straf og forsædelse at stå bundet og ledig hen mellem arbejdende og legende børn.

Svinetænder og snobrød

Høvdingehuset er, naturligt nok, lejrens største og mest imponerende hus. Foran står høvdingestolen, hvor Futter har sin plads ved højtidelige lejligheder. I dag er hun iført hele sit høvdingeskrud. Den hjemmelavede sækkedragt er bemalet med ornamenter, bæltet har bronzeplader (af træskiver), og om halsen hænger en kæde af vildsvinetænder (naturtro udført af træ) og selve høvdingetegnet, et abekranium.

Vi må have et rigtigt høvdingeutryk frem i Futters ansigt, når hun skal fotografæres.

— Se streng ud.

— Det kan hun slet ikke, lyder det i kor.

Og dog går det udmærket med at styre de mange vilde.

Der laves snobrød over bålet's gløder. Liselotte har taget dejgen med, og hun er en af dem, der først har sit brød færdigt. Gæsten skal smage, og det smager ganske udmærket. Helt varmt, friskt brød, er der noget, der smager bedre? Jeg er ubeskeden nok til at bede om et stykke til.

Stenaldertojet skal man selv lave. Lille Henrik har den mest farvestrålende dragt, men er den eneste, der

ikke har lavet den selv. Det fik jeg Kurt til, fortæller han.

Små vævre stenalderfolk klatrer ud og ind af forhængende små ind- og udgange, hemmelige klapper løftes i bunden af huler, og der klatrets op og ned i høvdingehusets udkuglårn, der nok er specielt fremstillet til høvdingebrug, men de andre render op i det hele dagen, som Futter siger. Liv og aktivitet.

På »gæste-skindet«

Man vil trække sig ubemærket ud af sit besøg i det fjerne århundrede, men det går ikke. Kurt har hele tiden stået og rullet noget, der ligner et stykke stof, op og i — nu tager han det frem, og det viser sig at være et stykke nydeligt garvet skind, omhyggeligt udsåkret og bemalet som et miniaturebjørneskind. Ung-arne, står der øverst på skindet.

— Det er vores gæsteskind, som vi lige har lavet. Ung-arne, det er navnet på landsbyen. Det var en af de små, der fandt på navnet, og det betyder jo egentlig ikke noget — men vi tænker os til, at det kan betyde »den nye tid« eller sådan noget. Vil De ikke skrive på det?

Og det er med stolt fornemmelse. »Nyhedsbladet«s medarbejder som den første af alle gæster prenter sit navn på skindet.

— Husk nu at skrive »Nyhedsbladet« med, kommer det fra koret.

Ja, ja, man må åbenbart dele æren. Men den første var jeg da ialtfald...

TUS.

Hvor en halv snes
Hillerød-børn
er trådt 5-6.000 år
tilbage i tiden,
svinger stenøkserne
- og Ole bliver
ålet, når han taler
om huller
i gulvtæppet . . .

Høvding Eva

- Ikke noget med kniv og
gaffel her! erklærer høv-
ding Eva. - I spiser med
fingrene . . .

Nederst til venstre: Selvfølgelig kan man tage vand fra posten – men så træder man langt ud af stenalderen. Sonja og Eva foretrækker mergelgraven.

Øverst til venstre: Karen og Ole har som tro undersætter fulgt deres høvding til bredden. Nu stager hun fra land. Hvilke nervepirrende oplevelser og rædselsvækkende uhyrer vil hun ved hjemkomsten kunne berette om ... ?

Herover: Flemming vil være jetpilot – men det varer lidt endnu, før han kan gøre hoppet på de 5-6000 år. Foreløbig er han ikke nået længere end til stenaldermandens skovøkse ...

FOTO: GUNVOR BETTING

og det lille stenalderfolk

TEKST: JØRGEN FASTHOLM

I kan vove på at bruge kniv og gaffel – her spiser vi med fingrene! kommanderer høvding Eva, og en halv snes små stenalderkvinder og -mænd klædt i sækkelærred og rester af mødres aflagte pelse graver med nærerne i snobrød og okselunser.

For Evas ord er lov. Hun regerer enevældigt over yng-arnernes lille stenaldersamfund.

Når hun om aftenen vender tilbage til jettiden, er hun Eva Eskestad, 17 år, med lykkeligt overstået realeksamen og datter af redaktionssekretær Tage Eskestad, Hillerød.

Eva og de andre lever stenalderliv ved et skovbryn og en lille mergelgrav udenfor Hillerød. Ideen fik de, da de havde bygget en hytte, der – som

Fortsættes side 52.

Solen steger ryggene – og bølet bøf-ferne. To små kødlunser kan med lidt fantasi sagtens blive til en stor okse, en frygtelig urokse med syllespidse horn ...

Høvding Eva og det lille stenalderfolk

Fortsat fra side 23.

det hedder i jargonen — »blev brast«. Så rejste de flere hytter af grene og græs, bandlyste alle civilisationssymboler som hamre og knibtænger og søm og rigtigt mennesketøj og besluttede at lege stenalder. Beslutningen gennemføres de med streng konsekvens og morer sig døjligt.

At en jet nu og da hvirer over himlen, og en motorcykel brummer forbi på vejen, og at hypermoderne småhuse lige i nærheden kigger ned på dem, spiller ingen rolle. De ser ikke den slags.

Sommeren igennem svingede de drabeligt med store flintøkser, bagte snobrød på pinde og stegte oksekød på spid, malkede bopladsgeuden Mette — og bandt påtrængende fremmede fra senere tidsaldrer til marterpælen og dansede hujende krigsdans om det skælvende offer.

Og fra bålet stiger blåhvid røg i vejret og signalerer til mødrene i de

omliggende huse, at deres stenalderbørn har det vidunderligt.

Bopladsens kvindelige medlemmer synes at være de mest håndsnide, måske fordi de med den lyshårede Eva som murbrækker har erobret magten. Den slags luner jo og inspirerer. Med den 12-årige Karen som håndlanger har Eva bygget et vidunder af en stenalderbåd. Grene fra skoven er køl og spanter, beklædningen et udtjent gulvtæppe. Eva fandt det på sin mors loft og overpædede det med tjære. Et par benzindunke fra faderens garage er pontoner.

Bare bryder Eva sig ikke om hentydninger til materialernes oprindelse. Det er for billigt. Loftet og garager er ukendte begreber i stenalder sproget — og når båden trækker vand, og Ole klodset fastslår, at »nu er der igen en, der har stukket hul på gulvtæppet«, vejer hun idevarslende stenøksten i hånden og spørger med al en høvdings bidende foragt:

— Har du nogensinde hørt om stenalderfolk, der havde gulvtæpper...? Ole ryster skyldbevidst på hove-

det. Han dukker sig og træder hastigt nogle skridt tilbage. Hellere komme ud af farezonen...

Men når solen går ned, og mødrenes stemmer kalder, vender stenalderfolket tilbage til huse med gulvtæpper, rare, bløde senge og borde med kniv og gaffel. Sådan bliver stenalderen jo trods alt en ganske bekvem affære.

Ingen af yng-arnerne vil være arkæologer, når de en dag vokser fra flintøksten og skindbukserne. Henrik på 11 vil være snedker, Allan på 12 politibetjent, Palle på 12 telefonmonter, Ole på 11 telegrafist, Michael på 12 fotograf — og Flemming med sine 12 år og stammens største økse vil være jetpilot!

Høvding Eva selv skal begynde på Kunsthåndværkerskolen for at blive keramikker. Og med al respekt for stenalderens enkle tilværelse, glæder hun sig over, at drejeskiven er opfundet...!

STENALDERBYEN SKULLE RIVES NED

— MEN NU ER DEN GODE LEG REDDET

Stenalderen leve

Her ligger en snes huse omkring et fællesareal, hvor foretagsomme børn har bygget en pragtfuld stenalderby ved bredden af en lille sø, der skal ligge som branddam. Byen er vokset gennem flere somre, og den har aldrig været mere fantasifuld end i denne forsommer.

Arbejdet — for den leg er et arbejde — holder børnene vidunderligt beskæftigede, og de holder selv orden. Der er aldrig ufred eller rod omkring byggepladsen.

Men hvorfor skulle dette paradys være uden slange? Nu har — barnløse — beboere forlangt »det skidt« fjernet fra fællesarealet, som foreslås udlagt med friserede planer og stakit omkring, og så farvel, legeplads! Er det ikke sørgeligt så let nogle voksne har ved at glemme hvordan det er at være barn?

Hvis ordensmændenes forslag gennemføres, betyder det, at børnene løber om på vejene uden et sted at være, og det betyder opløsning af et sundt og godt lille stenalderambund.

Mor i Hillerød.

Vi kan glæde mor i Hillerød med, at anslaget mod stenalderbyen (se billedet) er slået fejl. På et møde mellem husejerne forleden sejrede de gode, børnerige kræfter og fællesarealet bliver ikke friseret. Red.

Mens solen steger på ryggen, steger bålet et par lunser oksekød (fra mors spisekammer?). Og mellem hytterne af flettede grene og græstøv venter det lille stenalderksamfunds ungdommelige medlemmer i sækkelærred og skind på, at middagsmaden skal blive så mør, som stenalderkød nu kan blive det!

En fremmed fra atomtiden (og bekendt fra nabolaget) har sneget sig ind i stenalderen. Den formastelige i korte bukser og ternet bomuldskjorte pågribes omgående og bindes til marterpælen. Med vilde skrig og højt hævede krigeriske flintøkser begynder yng-arnerne runddansen ...!

Oksen er færdigstegt, og yng-arnerne har tænket sig om bopladsens spisebord - bygget af affald fra den gavmilde, nærliggende skov. Der spises med fingrene og hvide tænder - for som høvding Eva Indskærper: - Det er strengt forbudt at møde med kniv og gaffel!

UNGDOM OG SOMMER

Eva Eskestad, datter af redaktør Tage Eskestad, Hillerød, har netop bestået realeksamen og skal efter sommerferien begynde på Kunsthåndværkerskolen. Sammen med kammerater har hun bygget en oldtidsby i udkanten af Hillerød - og her er hun foran sin hytte i rigtigt Egtvedpige-kostume, der ligesom materialerne til hytten er erhvervet for selvtjente penge. Eva er bærplukkerke hver sommer.

Med Evas høvdingeværdighed følger også retten til at sejle - i en meget illuderende og naturtrostenalderbåd, lavet af mors gamle gulvtæppe og holdt i balance af fars tomme benzindunke

Flemming på 11 er af gode grunde anset for sin enorme økse. Den blev lavet af en stenalderkollega for godt 4000 år siden, men han havde usædvanligt et andet fremtidsmål end Flemming, som vil være jetpilot

Lidt maskepi

EVA ESKESTADS venner mener, at hun må have været kineser i en eventuel tidligere tilværelse... for hun bruger en stor del af sin fritid til at lave de særeste fantasidyr og drager, som snarere burde have set dagens lys i det gamle dragedyrkende Kina. Eva råber absolut anlæg for billedhuggerfaget.

Den herlige maske fra Hillerød har været en tur i bageovnen, liggende på en blødtallerken. Det bløde voks får konsistens som hård gummi, og bagefter har Eva virket med hele sin farveglæde. Det smilende pigeansigt og det grimme fantasifjes er voldsomme kontraster...

EVA OG DRAGERNE

16-årig pige i Hillerød laver dansemasker og drager som afrikanerne og kineserne, uden at have set nogen af delene før. - Du må have været kineser i en tidligere tilværelse, siger folk til hende

Huset er finsk, men ligger lige op ad bøgeskoven uden for Hillerød. Pigen er dansk, leret norsk - men de sære fantasidyr og masker, som fødes af leret under hendes smidige hænder, kunne lige så godt være blevet til i Afrika og båret af en medicinmand i dansen under fuldmånen, eller de kunne have set dagens lys i det gamle dragedyrkende Kina. Men hun har aldrig været i Afrika eller Kina. Hun har ikke engang set billeder af afrikanske dansemasker eller kinesiske drageulyrer.

- Du må have været kineser i en af dine tidligere tilværelser, siger folk spøgefuldt til hende. Og hun smiler venligt... for det er sin sag at benægte den slags.

Pigen er den 16-årige Eva Eskestad, datter af redaktionssekretær Tage Eskestad, og hendes fars og mors finske træhus i udkanten af Hillerød er fuldt af drager og masker.

Evas onkel er tegner i Norge, og det er ham, der forsyner hende med råmateriale, en særlig slags modellermasse, der steges i bageovn ligesom franskbrød og kage og bagefter bliver som hård gummi. Nordmændene kalder det plastiform... og til Danmark er det endnu ikke nået. Der kan males på det med olie- eller plasticfarver, og det kan ikke gå i stykker. Når en af Evas drager ved et uheld ender på gulvet, hopper den i vejret igen... ikke helt som en drage, men i hvert fald som en lidt tung bold.

De øvrige ingredienser til brug for fantasivæsnernes personlighed finder Eva i sin fars værktøjskasse. Søm og skruer og tandhjul fra et gammelt vækkeur får en helt ny tilværelse som øjne og næsebor og griske hugtænder. En øl-kapsel kan give en maske et særligt udtryk i ansigtet. På det punkt har Eva lettere udtryksmuligheder end sine afrikanske kolleger.

Når masken eller dragen har fået den form, som Evas frodige fantasi dikterer, kommer den en tur i bageovnen og steges et kvarter til tyve minutter... men uden smør på panden. Bagefter står den til afkøling, mens den 16-årige rådfører sig med sine farver. Så er det penslernes tur til at fuldbyrde forvandlingen.

Foreløbig går Eva med den eksotiske fantasi i realklassen. Men når hun er færdig med skolen næste sommer, vil hun på Kunstakademiet for at blive enten billedhugger eller keramikker. Foreløbig er hun spændt på, hvad professorerne vil sige til dragerne og maskerne.

Hun har prøvet at få dem udstillet på Efterårsudstillingen i København, men fik dem i hovedet igen.

Hun siger med et skævt smil: - De troede ikke, jeg selv havde fundet på dem, men at de bare var efterligninger. De bliver klogere... Næste gang sender jeg ind igen!

Pigen og hendes drager

Folk siger, at den 16-årige Hillerød-pige Eva Eskestads fantastiske figurer kunne være lavet i det gamle Kina, hvor man havde respekt for drager, men Eva ryster på hovedet: Hun har aldrig set en drage — end ikke i drømme. Dragerne er lavet af en slags plastisk gummi, der hærdes ved opvarmning. Og Evas fantasi samt gløder, gamle mønstre og straalende farver gør dem til frygtelige hugtandede dekorative uhyrer, der har faaet baade Eva og hendes forældre til at spekulere paa, om hun mon ikke engang ad aare skulle se at komme paa Kunstakademiet

„Jeg nænner ikke at sælge mine uhyrer,“ siger Eva.

terer hende: de særeste uhyrer med lange, mangedelte tunger og frygtelige horn og hugtænder. I sin fars værktøjskasse henter hun møtrikker og skruer, i køkkenet øl-kapsler, og det bliver alt sammen til sære gevækster på bæsterne. Efter „brændingen“ i ovnen dekorerer Eva dem med skingrende farver, så resultatet bliver om muligt endnu mere frygtindgydende.

Evas små uhyrer skal betragtes som et forstudium. „Jeg håber at kunne komme ind på Kunsthåndværkerskolen, når jeg bliver gammel nok til det. Jeg vil gerne være keramik. Til sommer bliver jeg realist og vil så prøve at få et midlertidigt job på et keramisk værksted.“

„Vil du også lave troldre dér?“

„Næppe,“ ler Eva. „Men jeg håber, at jeg stadig får lov til at bruge fantasien. Jeg har prøvet at lave nogle 'pæne' ting, men det kedede mig.“

„Kan man ikke købe det sjove gummimateriale her i landet?“

„Det tror jeg desværre ikke. Jeg har forsøgt mange steder, men man kender det kun af omtale. Jeg håber, at hobbyforretningerne opdager det, for det er bestemt et materiale med muligheder. Det snavser ikke, det er

Eva bager uhyrer i sin mors bageovn

Folk siger, at Eva Eskestads fantastiske figurer må være lavet i det gamle, dragetilbedende Kina – men den sekstenårige Hillerød-pige ryster på hovedet. „Jeg har aldrig været i Kina, og jeg har aldrig mødt en drage – ikke en-

gang i drømme har jeg mødt sådan en!“

Men hun har en onkel i Norge. Han sendte hende en dag en særlig slags modellervoks, der bliver som bildæks gummi, når det kommer en tur i bageovnen. Og nu modellerer Eva, hvad hendes fantasi dik-

nemt at arbejde med, og det appellerer til fantasien.“

„Sælger du af produktionen?“

Eva ryster på hovedet. „Jeg nænner ikke at skille mig af med et eneste af mine uhyrer!“